

maafte den ærede Minister ikke fundet sig særlig foranlediget til at tage Hensyn dertil. Det hørte maafte til disse „allarmende“ Blade, som den ærede Minister omtaler i Motiverne, og som han ikke synes at nære nogen synderlig velvillig Stemning for. Vist er det, der blev raabt Gevalt allerede den 25de August, og samtidigt begyndte vore Brødre hindsdan i deres Aviser at fortælle, at naar Danmark ikke spærrede sig af mod Tyskland, naar Passagerer frit kunde passere over Danmark ind i Sverige fra Tyskland, fra Hamborg, saa var man nødt til at spærre af mod Danmark. Man fremhævede i Sverige saadanne Tilfælde, som at et Dampskib — „M. S. Melchior“ tror jeg, det var — kom fra en tyff Havn — vistnok Lübeck — til Malmø, blev afvist i Malmø og sejlede saa paa et Par Timers Tid over til Kjøbenhavn, satte sine Passagerer i Land, og disse Passagerer gif saa med en Sund-damper over til Malmø. Det er naturligt, at Svenskerne ikke vilde finde sig i, at man gjorde det. Allerede den 25de eller 26de August stod der i Kjøbenhavnske Aviser private Telegrammer fra Stockholm om, at Sverige vilde erklære Danmark for smittet, hvis der her ikke blev truffet kraftige Foranstaltninger; der stod Artikler i den Retning i „Nya daglige Allahanda“ og „Afton-bladet“, saa at man allerede den 26de August og maafte før her i Kjøbenhavn vidste, at et Afspærringsforbud mod Danmark truede. Naar nu den ærede Justitsminister ansaa det for rigtig at spærre af og mente, at han havde Grund til en saadan Foranstaltning — jeg har forstaaet, at han ved Siden af mener, at det er et voldsomt og radikalt Skridt — og endog saa til at udstede en foreløbig Lov derom, er det vanskeligt at forstaa, hvorfor det ikke blev gjort, saa snart det viste sig, at der var Fare paa Færde fra svensk Side. Det forekommer mig underligt, naar man læser i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Hensigten med den foreløbige Lov var at forhindre det svenske Forbud. Jeg ved jo lige saa godt som alle tilstedeværende, at det lykkedes ikke; det svenske Forbud kom den 31te August og den ærede Ministers Lov den 1ste September. Havde det endda været omvendt, var den ærede Ministers Lov kommen den 31te August, saa var Svenskenes Forbud maafte ikke kommet. Det fortjener at oplyses, og jeg tror, at det interesserer ikke alene mig, men ogsaa mange her i Salen, at saa at vide, om det danske Folks Tarev i dette Tilfælde er blevet rigtig varetaget, om ikke den store Gæne, de store Tab og Ubehageligheder, der suigte af, at vi bleve afspærrede mod Sverige med en Karan-

tæne ved Gheen paa 48 Timer, kunde være undgaaede, hvis Ministeriet havde været bedre underrettet navnlig fra vor Gesandt i Stockholm. De kunde maafte været undgaaede, hvis man havde været hurtigere i Bendingen, hvis man i Stedet for at bruge den officielle Skrivemaade med Skrivelser, som maafte bruge 24 Timer for at komme fra det ene Kontor til det andet, havde benyttet den Institution, som vi andre godt kende, nemlig Telegrafen, hvis vor Gesandt i Stockholm havde holdt sig fuldstændig å jour med, hvad den svenske Regering havde til Hensigt, hvis han havde søgt at influere paa, at den ikke foretog den paataente Foranstaltning, havde været instrueret om at sige, at dersom den svenske Regering vilde undlade at spærre af mod Danmark, skulde der blive skaffet en provisorisk Lov tilveje, hvorved Danmark afspærrede mod Tyskland. Det er mig ikke bekendt, at Offentligheden har faaet Underretning om disse Punkter, eller at der overhovedet er givet en Begrundelse af, at det danske Forbud om Afspærring først kom den 1ste September, medens det svenske kom den 31te August. Det er muligt, at der er gjort, hvad der kunde gøres; det er muligt, at der er blevet telegraferet af Udenrigsministeren, at den danske Gesandt i Stockholm godt har kendt Stillingen, været paa sin Plads og har gjort, hvad han kunde, men det er ogsaa muligt, at vor Gesandt i Stockholm, som det ofte er Tilfældet med Gesandter, naar de skulle bruges, var en congé, og at der derved er gaaet kostbar Tid tabt; thi det gælder i saadanne Tilfælde ikke om 24 Timer, men kun om 1 Time. Sverige handlede hurtig, men vi ikke. Jeg fremhæver det udtrykkelig, fordi den ærede første Taler, som var saa særdeles tilfreds med disse Regeringsforanstaltninger, hvilket han jo forøvrigt al Tid er, netop fremhævede, at det var i rette Tid, at denne Lov udkom. (Rump: Det har jeg ikke sagt.) Jeg lagde Mærke til det ærede Medlems Ord, han sagde, at det var i rette Tid, at denne Lov kom, eller at den var et Ord i rette Tid. Nej, det var ikke i rette Tid, det var 2 Dage for sent.

Selvfølgelig er jeg ligesom formodentlig de foregaaende ærede Talere enige i, at det høje Ting bør drøfte denne Lov meget omhyggelig. Jeg vil endog saa sige for mit Vedkommende, at selv om jeg ikke kan blive overbevist, selv om man ikke kan skaffe Erklæringer fra Videnskabsmænd, der sige, at Koleraens Natur er en saadan, at Afspærring og Karantæne ere nødvendige, selv om de tør sige, at ingen paa Videnskabens nuværende Standpunkt tør paastaa, at Ka-